

vil det jo blive dettes Sag at anstille disse Sammenligninger og foretage den Bearbejdelse, der er nødvendig. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, gav en Del finansielle Oplysninger om Virkningerne af den Behandling, Sagens Enkeltheder var Genstand for i Landstinget, og nævnedes blandt de Poster, hvor der i Landstinget var foretaget Forhøjelse af Beskyttelsen: Tømmer og Træ. Jeg stemte her sammen med det ærede Medlem angaaende dette Spørgsmaals Afgørelse, men jeg vil ikke skjule, at de Overvejelser, der senere have fundet Sted desangaaende, i mine Øjne noget retfærdiggør den i det andet Ting foretagne Forhøjelse. Til Gengæld mener jeg ganske vist, at der er Poster, hvor man i det andet Ting holder stærkere paa den højere Beskyttelse af Industrien, end jeg anser for rigtig. Jeg tænker her nærmest paa Manufakturvarer. I det hele taget spiller Manufakturvarer ved hele dette Spørgsmaals Behandling og har alle Dage spillet en efter min Mening uberettiget stor Rolle. Jeg mener, at man paa det Punkt ganske sikkert uden Skade vilde kunne nærme sig Folketingets Stilling til Sagen i en ganske anden Udstrækning, end man nogen Sinds tidligere har gjort. Den ærede sidste Taler ydede Landstinget Anerkendelse, fordi det i Henseende til det finansielle har gjort Indrømmelser, som han tillagde Betydning. Der er jeg enig med ham, men jeg vil dog ikke tilbageholde som en rent personlig Udtalelse, at jeg, hvad de finansielle Indrømmelser paa Toldloven angaar, nu i Øjeblikket er mere betænkelig end tidligere, og jeg skal sige hvorfor. Det er aldeles tydeligt, at de Krav, som stilles til Statskassen, i de senere Aar ere voksende i en ganske overordentlig Grad. Læg for Eksempel Mærke til de Krav, der stilles med Hensyn til Jærnbaneanlæg, hvor det nu er ganske almindeligt, at Staten skal bære Halvdelen af Anlægsudgifterne til alle de Jærnbaner, man ønsker anlagt. Det er jo endogsaa sket, at man uden Modstand er gaaet ind paa en Lov, efter hvilken Staten skal bære $\frac{3}{4}$ af Anlægssummen. Foruden dette rejses der ny Krav om Anlæg direkte for Statskassens Regning, og nu turde det dog være, at alt dette vil blive vedvarende Byrder for den danske Statskasse. Man kan ikke vente, at disse Baner skulle kunne betale sig eller bringe Statskassen nogen som helst direkte Indtægt, svarende til det Indtægtstab, Staten lider ved de Midler, den anbringer eller lader anbringe i disse Anlæg. I mange andre Retninger stilles

der ogsaa vidtgaaende Fordringer til Statskassen ved Udgifter snart af den ene, snart af den anden Art. Men ikke nok dermed. Mange af os, jeg ogsaa, rejse Krav i forskellig Retning med Hensyn til vore Beskatningsforhold. Jeg sigter her ikke alene til de smaa Krav, vedrørende Stempelafgift, Bygningsafgift osv., men til alle de store Skattespørgsmaal, som vi vide ere paa Tale. Vi vente jo alle, at en Løsning af disse Spørgsmaal skal have Lettelse til Følge i de gamle Skatter og Afgifter. Vi have ogsaa for nylig her i Tinget behandlet Spørgsmaalet om Tiendens Afløsning. Jeg vedgaar, at jeg der slutter mig til dem, som mene, at Loven af 1894 har vist sig utilstrækkelig, og at det derfor er berettiget at arbejde videre paa dette Spørgsmaal for at komme til en endelig Afløsning. Men det turde være aldeles givet, at det ikke kan naas, medmindre man vil gaa ind paa Berettigelsen af at stille store Fordringer til Statskassen, dels i Retning af direkte Udgifter og dels i Retning af Indtægtstab. Men have vi dette for Øje — og jeg mener ikke, at vi bør opgive dette Krav, bør man tage sig i Vare for ikke at nedsætte Statens Indtægter i en saadan Udstrækning, at Statskassen bliver ude af Stand til at møde disse Krav, der saaledes paa forskellige Maader stilles til den. Jeg vil her for Tiendespørgsmaalets Vedkommende tillade mig at indskyde den Bemærkning, at jeg efter nærmere Overvejelse vilde have foretrukket, at dette Ting havde endt Forhandlingen om dette Spørgsmaal ved at foranledige, at det kom til en afgørende og direkte Overvejelse, frem for at sende Lovforslaget op i det andet Ting, men det kan maaske naas endnu. Jeg gør altsaa opmærksom paa alt dette, fordi jeg dermed mener at godtgøre, at vi skulle være meget varsomme med at gaa til saadanne Nedsættelser af Statskassens Indtægter ad indirekte Vej, at Statskassen skulde blive ude af Stand til at møde disse Krav, som jeg her, rent summarisk i øvrigt, har tilladt mig at gøre opmærksom paa, og de ærede Medlemmer, som have haft Ordet før mig i Dag, have meget aabenhjertigt skildret fremtrædende Sider ved de finansielle Resultater af denne Sags Behandling.

Uagtet den næste Sag paa Dagsordenen ikke ligger for, er den bleven nævnt af det ærede Medlem, som først havde Ordet (Køedt). Jeg skal ikke omtale Brændevinsafgiften i dens Enkeltheder, men kun udtale, at den finansielle Virkning af dette Spørgsmaals Afgørelse selvfølgelig er af